

الأربعة
أطرزوجة

30 augustus 1979

Nummer 23

DUBBEL VIER

GEVARIEERD BLAD VAN HET NEDERLANDS VN DETACHEMENT IN LIBANON

Iugubere vondst op strand

Regelmatig lopen twee mannen van een post van de kustweg een veldloop van zo'n vijf kilometer. Goed voor de conditie en het breekt de sleur van wachtlopen, auto's controleren en patrouillelang. Altijd lopen ze dezelfde route, maar voor deze ene keer nemen ze een andere, langs het strand. Het zijn de korporaals Anne Ramaker, tweentwintig jaar uit Koedijk (gemeente Alkmaar) en Jos de Winter, negentien jaar, uit Rotterdam (rechts op de foto).

"Het was de eerste maar vermoedelijk ook de laatste keer dat we deze route gelopen hebben. Ik hoop zo iets nooit meer te zien." Op een afstand van plus minus vijftig meter zien de mannen plotseling iets op het strand liggen. Het heeft de contouren van een lichaam. "Wat zal dat zijn", vraagt Jos. "Het lijkt wel een mens", antwoordt Anne. Ze twijfelen, wat moeten ze doen?

Het is een onbekend object en daar moet je voorzichtig mee zijn is hun geleerd. Ze hebben hier al meer vreemde dingen meegemaakt en dan wordt je wel voorzichtig.

Teruggaan om kijken? Ze besluiten er naar toe te gaan en zien dan het aangespoelde lijk van een man, gekleed in spijkerbroek, T-shirt, sokken en gymschoenen. "Stom toeval dat we het vonden, want hier komt zelden een mens", vindt Anne. Je zag aan de delen die niet met kleren bedekt waren eigenlijk pas goed dat het een mens was", zegt Jos.

Het lichaam is al in verre staat van ontbinding en stinkt. Een afschuwelijke vondst. Om het lichaam zit een vrij brede en dikke gordel, op borsthoogte zien ze twee handgranaten en in een tas een patroonhouder gevuld met patronen. Wat gaat er op zo'n moment in je om, vragen wij. Beide mannen zeggen het afgrijselijk te vinden. Het gezicht is niet meer herkenbaar, handen, schedel en nek lijken al op dat van een skelet. 'Overall afblijven', dat is hun wel geleerd. Wat moeten ze doen? Ze besluiten eerst dat Jos zal blijven en Anne de p.c. zal waarschuwen. Even later denken ze dat dat toch niet zo goed is en gaan samen op pad. Je kunt immers nooit weten, het kan ook een hinderlaag zijn. Ze gaan terug en waarschuwen hun p.c., de eerste luitenant J.C. Visser, die op zijn beurt de compagniescommandant informeert. Ook de sergeant-majoor G. van Duivenbode van de EOD (explosieven opruimingsdienst) wordt gewaarschuwd. Enige tijd later arriveert dit gezelschap aangevuld met alle mannen die geen dienst

hebben weer op het strand. De sergeant-majoor van de EOD stelt een onderzoek in. De handgranaten en de patroonhouder zijn geen probleem. Die worden afgenomen en apart gelegd. De gordel blijkt een "zelfmoordgordel" te zijn. (Hierover elders in dit blad)

Het lijk wordt na het onderzoek in een deken gewikkeld en in een YP afgevoerd. Bij een Noordelijke Fiji-post wordt het overgedragen.

REAKTIES

Hoe reageren deze mannen later op zo'n gebeurtenis?

Jos: "Ik moest 's middags van twee tot vijf uur op wacht en toen heb ik er niet zo over nagedacht. Je bent dan bezig, maar 's avonds toen ik in bed lag, kon ik niet slapen. Later kon ik het gelukkig van me af zetten, maar ik zal het me leven lang niet vergeten."

Anne: "Ik moest 's avonds op wacht en ik ben er constant mee bezig geweest. Je probeert je in te leven in de gedachten-gang van zo'n "zelfmoordman". Het blijft natuurlijk wel een mens, maar wel een met slechte bedoelingen en hij sleept wel veel mensen mee de dood in als het gegaan was, zoals hij zelf ook ongetwijfeld gedacht heeft, toen hij die actie startte. Dat maakt het voor mij wel gemakkelijker om het gebeuren wat afstandelijker te bekijken en te manvaarden. Vergeten zal ik het nooit."

Negentien en tweeëntwintig jaar zijn deze mannen, die ondanks alles wat ze hebben meegemaakt, geen spijt hebben van zes maanden Libanon. Jos hoopt op vijfentwintig september terug te gaan naar Nederland. Hij vindt dat dat hij hier in die tijd zelfstandiger is geworden. "Het frustrerende is dat de zaak er hier eerder slechter op wordt dan beter. UNFIL is veel te "lief" voor de andere partijen", vindt hij..

Anne vond het een enorme zelftest. "Hoe reageer je op beschietingen en andere zaken, wat is het groepsgedrag in onverwachte situaties. Bovendien heb ik veel gezien. Ik vind het een vruchtbare periode", zegt hij ten slotte.

zakelijk en nuchter

we vragen de pelotonscommandant, de eerste luitenant J.C. Visser naar de reactie van zijn mannen en van hemzelf.

"Ze wisten wat hen te wachten stond op de plaats waar het aangespoelde lijk lag. Er was niet veel menselijks meer aan, het was een ontzettend smerig gezicht. Zowel de mannen, als ik hebben het, geloof ik meer gezien als een object. Gezien de reacties geloof ik niet dat het nadergevolgen zal hebben. Het doet je na zo'n zes maanden Libanon, waarin je zoveel hebt meegemaakt, niet zo veel. Je wordt erg zakelijk en nuchter. De reacties? Een ongelofelijke hoeveelheid rot opmerkingen en moppen." (Waarvan wij maar geen voorbeelden zullen noemen, redactie)

doodsimpel maar levensgevaarlijk

"De twee mannen die het lijk aan de Middellandsezeekust vonden, hebben goed gehandeld", zegt de sergeant majoor G. van Duivenbode van de EOD.

"Afblijven en waarschuwen, want gevonden explosieven in welke vorm dan ook zijn levensgevaarlijk vooral zo'n geïmproviseerde 'zelfmoordgordel'."

We praten met de sergeant majoor op zijn bureau te Al Yatum vlakbij Haris.

"Ik kreeg opdracht van de ops-room om een onderzoek in te stellen en bij aankomst zag ik in eerste instantie alleen twee handgranaten en een patroonhouder die ik gemakkelijk kon verwijderen. Bij nader onderzoek ontdekte ik de gordel die onder een soort grote patroentas om het middel was gebonden."

gordel lijkt wat op een geldgordel, waarvan drie tasjes door het uithalen van de naden tot één langwerpige tas zijn gemaakt. De inhoud bestond uit plus minus 450 gram kneedspringstof, een slagpijpje, twee draden die verbonden waren met een negen-volts batterijtje en een doodsimpel trekschakelaartje, die je in elke electriciteitszaak kunt kopen. "Doodsimpel maar levensgevaarlijk. Ik heb ooit op een cursus over dit soort gordels horen praten, maar had er nog nooit een gezien", aldus de sergeant majoor.

Wat gaat er in je om als je dit soort klussen moet opknappen, vragen wij.

"Ik was eerst wat verrast en het rode lichtje dat altijd in mijn achterhoofd brandt (behalve als ik een biertje zit drinken) ging extra fel branden. Ik moest in dit geval ook een zekere weerzin overwinnen, want hij stonk als zeven beerputten. Toch kijk je er anders tegenaan dan een arts bijvoorbeeld. Het is voor mij een gevaarlijk object dat "veilig" gemaakt moet worden. De situatie op zich doet me niets. Als het een van je eigen mensen is sta je er wel anders tegenover maar in dit geval, nee... De sluiting van de gordel zat aan de achterkant. Ik heb deze gedraaid en daarna doorgesneden", gaat de sergeant majoor nuchter verder, "waarna ik alle spullen meegenomen heb naar mijn eigen "stek". Daar heb ik dat ding verder onderzocht. De gegevens zullen aan de troep worden bekendgesteld in 't geval

ze er weer een vinden. Maar wel afblijven natuurlijk, 't gaat er alleen om dat ze weten hoe gevaarlijk het is om het aan te raken. Zodra ik met het onderzoek klaar ben laat ik het hele zootje overgaan in gasvormige toestand."

De EOD'er met z'n "kamikaze-gordel"

"Heb je nooit last van zenuwen?"

"Ach nee, als je met dit werk bezig bent, moet je je er emotioneel los van maken; zenuwachtigheid werkt risicoverhogend en daar schiet je geen pest mee op."

"Zul je voorzichtig zijn?"

"Ben ik altijd. Dat waren die twee kerels ook en zo hoort dat," aldus de sergeant majoor ten slotte.

"SAFETY FIRST"

poen, poen, poen....

Een belangrijke groep in het NL-detachement is die van de KA (Korpsadministrateur). Met drie man wordt de gehele administratie van het detachement verwerkt en dat is geen kleinigheid.

We praten met de kapitein H. Stahlie, de KA en de adjudant J.G. Happé, AOOMA (adjudant onder-officier militaire administratie), de toegevoegd KA. De soldaat A. Verduin die ook werkzaam is bij deze groep geniet veertien dagen lang van een werlverdiend verlof.

De kapitein was voor de Libanon-periode, hoofd interne controle te Amsterdam. Controle op de financiële en materiele administratie. De adjudant vervulde eenzelfde functie als OO-toegevoegd te Bussum. Beiden zijn wel voor de functie van KA opgeleid, want het was een hoofdvak op de cursus.

Hun werkzaamheden zijn veelomvattend waarvan hier een overzicht.

Het verstrekken van geld in allerlei vorm. Het wisselen van geld, dat de gehele dag doorgaat. Per dag worden gemiddeld tienduizend Libanese ponden gewisseld.

Het verzilveren van cheques, vijftienduizend gulden per week.

Verwerken van overschrijvingen van Libanon naar Nederland, vijfenveertig-honderd gulden per week. Nadat de toelage werd verhoogd nemen deze overschrijvingen drastisch af. Overschrijvingen van Libanon naar Nederland komen als gevolg hiervan langzaam op gang. Nu is dat plus minus vijftienduizend gulden per maand, maar de indruk bestaat dat dit bedrag veel hoger gaat worden.

Verder worden enorme bedragen aan voorschotten verstrekt. Vanaf tien maart tot heden is dit een bedrag rond vijfhonderduizend gulden. "Dit levert een enorm stuk extra werk op", zegt de kapitein Stahlie, "en daar heb ik me grandioos op verkeken." Ook is nog een kleine voorraad postzegels aanwezig, maar alleen ten behoeve van het veldpostkantoor.

Dan lopen nog steeds dienstreisdeclaraties over dienstreizen in Nederland, gemaakt voor de komst naar hier. Ze komen nog binnen vanaf februari 1979.

Een grote ellende is de toelage van \$ 1.28 per man per dag, de zogenaamde UNIFIL-toelage. Hiervoor moet een nominale opgave worden ingediend, die door enorm veel mutaties bijna niet rond te krijgen is.

Ook rapportages naar Nederland nemen veel tijd in beslag.

Wegens tijdgebrek is de noodzakelijke controle op de compagniesadministrateurs, kantinebeheerders en sergeanten-bevoorrading tot nu toe wat in het slop geraakt. Alleen de "oude" Alfacompanie werd voor het vertrek afgewerkt.

Op onze vraag hoe hij aan geld komt, verteld de kapitein het volgende: "Het geld wordt gehaald bij een bank te Beirut. Het zijn gigantische bedragen en daar kun je niet zomaar mee de straat op. Ik ga dan ook 's morgens erg vroeg per voertuig naar Naqoura, stap begeleid door twee M. S en een willekeurige begeleider van de bataljonsstaf over op een heli en vlieg naar Beirut. Daar stappen we over in een auto en rijden naar de bank. Ik heb overigens een flinke wachtlijst voor de functie van begeleider, die uit alle rangen en standen van het bataljon komt.

Bij de bank wordt zo'n zevenhonderdduizend gulden over de balie geschoven. Genoemd bedrag waarvan de voorschotten al zijn afgetrokken, is de toelage van één maand. Betreft het een maand waarin een herberekening en/of UNIFIL-toelage wordt uitbetaald, dan is het totaalbedrag nog veel hoger. Per maand gaat hier minstens één miljoen over tafel", aldus de kapitein Stahlie. De terugreis gaat per heli rechtstreeks naar Haris.

De Adjudant(links) en de kapitein(rechts)

De dislocatie van de onderdelen en het ontbreken van telefoonverbindingen maken het werken niet gemakkelijker.

De stroom berichtgeving uit Assen, b.v. over de wedde e.o. (eerste oefening) heeft ook een eigen problematiek. "Het is", zegt de adjudant Happé, "een gigantische papierwinkel." De adjudant die vanaf 23 Juni in Libanon zit gaat in December terug naar Nederland. "Dan is het mooi genoeg", vindt hij. De kapitein vindt het leuk om dit meege- maakt te hebben, maar zal blij zijn als het er in oktober op zit.

bezoek

De brigadegeneraal J. van Buuren, commandant 41 pantserinfanteriebrigade, bezoekt vanaf 25 Augustus tot 2 September 1979 het (NL) VN DET.

generaal wordt vergezeld door de kapitein F. Meek, toegevoegd S3 (kapitein opleidingen) van deze brigade.

In de volgende "Dubbel Vier" kunt u een verslag lezen van de brigade-commandant over zijn ervaringen.

Wij hadden een gesprek met de kapitein Meek over het doel van zijn bezoek.

"Dat doel is", zegt de kapitein, "het terugkoppelen van de tot nu toe gegeven opleiding in de meest brede zin. De bedoeling is verder, om de opleiding van zowel het ONDAS-als INDAS personeel bij 43 painfbat., als van de 42 A-(administratieve) en I-(instructie) compagnie te optimaliseren. Ook zit er een geweldig stuk nieuwsgierigheid achter, in die zin, dat ik zelf een zo groot mogelijke motivering wil hebben om de opleiding zo efficiënt mogelijk te maken.

In mijn vrije tijd, ben ik belast met de opleiding/vorming van korfballers en houdt tevens toezicht op deze oplei-

ding en de examens. Er is dus een duurzame relatie tussen werk en hobby. Wat in de opleiding voor de aflossers in ieder geval moet verbeterd is de fysieke en mentale training. De huidige opleiding die gepland is op vier weken wordt gewoon niet behandeld door "Training" programma. Er zullen dan ook maatregelen genomen dienen te worden om deze problemen op te lossen onder andere door het vaststellen van prioriteiten."

Op onze vraag welke indruk de kapitein heeft gekregen van de prestaties van de mannen van het detachement zegt hij: "Het zijn uitstekende kerels, die met een enorme inzet hun taak verrichten. Ze maken een stabiele indruk en wijzen zich op een manier van handelen, zoals in Nederland niet vermoed wordt. Ze hant op die kerels bouwen."

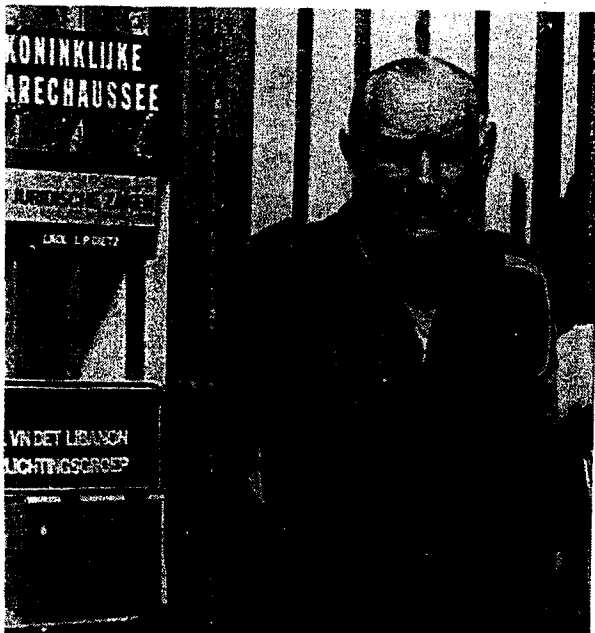

Generaal van Buuren op bezoek bij Paost.

OOM AGENT VERTELT

Alweer is er een week voorbij. Een week van werken, met elkaar praten en trachten problemen op te lossen. Indien mogelijk raad geven bij dingen die moeten worden uitgevoerd of in gevallen dat mensen het niet meer zo scherp zien zitten. Soms weet je op dingen geen raad en dan voel je je een beetje hulpeloos en krijg je een beetje leeg gevoel. Later gaat dat weer voorbij want wij moeten door. Het is een opdracht en een taak die wij ons gesteld hebben. Hetzelfde merk je soms ook bij collega's van andere landen. Het heeft een voordeel. Je krijgt een sterk besef dat je het met elkaar moet doen, niemanduitgezonderd. Dit besef heeft volgens mij de sergeant-majoor P. Bos, van de Bataljons Onderhouds Groep, heel sterk gevoeld. Wij hebben afscheid van hem genomen. Zijn mensen hebben afscheid van hem genomen. Hartverwarmend was het. De manier waarop dit ging. De sfeer van waardering van zijn jongens. De gegroeide kameraadschap van zijn collega's. Wij hebben hem leren kennen als een goed collega die soms ontzettend kon bulderen, zijn standpunten fel kon verdedigen, maar die in wezen maar een heel klein hartje had en die hoewel hij blij was dat hij naar Nederland kon, toch met een gevoel van weemoed vertrok. Thuis is hij nodig. Piet wij wensen je veel sterkte en bedankt.

"Oom Agent"

Ja mensen, zo gaat het, de een komt en de ander gaat. Generaal van Buuren kwam hier naar toe. Overal gaat hij kijken en zijn belangstelling tonen. Wij zijn met hem meegeweest naar de Charliecompagnie. O moeder wat was het heet. De generaal heeft dan ook voorgesteld om iemand aan te stellen die constant een waaier in beweging houdt om frisse lucht te geven. Wij zijn nu aan het zoeken naar zo'n man. Zo, dit was het voor deze week. Tot ziens.

GEVOLGEN VAN EEN "LIBANONTIK"

"Ik gooide mijn hengel uit vanaf het balkon en kreeg nog beet ook, van een hond....."

"Ik heb pijn in m'n kop. Het wordt niks vandaag. Deze dag tel ik niet mee."

"Nog vijf weken en een 'vat', want meuren doe ik niet."

"Ik wou dat vrouwen niet geschapen waren, want ik mis ze zo."

"In 't 'groene' dal, in 't 'stille' dal."

"Ik teken nog één jaartje bij."

dagje wzz bij charlies

Ondanks dat het er nog op leek dat het hele dagje niet door zou gaan omdat er geen vervoer was, vetrokken we toch nog betrekkelijk op tijd en wel donderdag 30 augustus naar post 7.19.

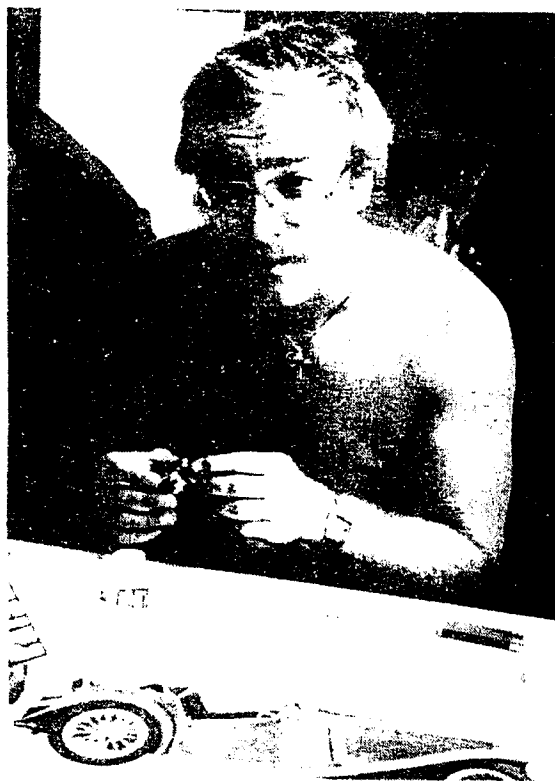
Daar zou een zeskamp gehouden worden in de middag en een bingo in de avond. In de ochtenduren werden de posten voor de zeskamp ingericht. Na de middagboterham konden we gaan starten. Op zes verschillende plaatsten waren tests uitgezet. Achtereenvolgens: blikjes van een tafel gooien met eenslappe bal. Een voetbal met je voeten en dijen in de lucht houden. De behendigheid van sommige deelnemers liet de bal spectaculair in de wadi verdwijnen. Vervolgens met dartpijltjes gooien. Daar had ik de indruk, dat het commentaar van menigeen het belangrijkste was.

Daarna optrekken aan een draaiend opgestelde rekstok. Met je kin respectievelijk je sik boven de stok uitkomen. De volgende post was natuurlijk handgranaat werpen, met net echte exemplaren. Twee zware en een lichte. Vooral de coach van de sergeant Dassen scoorde zeer hoge punten. "Schoonmoeder", was de term die de sergeant tot uitzonderlijke prestaties bracht. Hij gooide zelfs het paaltje dat in het midden geplaatst was om, of was het toch zijn schoonmoeder. Het laatste onderdeel was basketbalwerpen.

Na één barrage kwamen de volgende winnaars uit de bus:

1. van Wijnvoort (96 punten), hij won een blauw trainingspak.
2. Dassen (64 punten), hij won een MG TC Midget 1948 bouwpakket, zie foto.
3. Hummel (62 punten); 4. v.d.Weg met 58 punten; 5. Mestrom (56 punten); 6. Radstake (54 pnt.) met opgetrokken broek.

Uiteindelijk bleek waarom ik was uitgenodigd. Ik moest voor dit illustere gezelschap pannekoeken bakken, ze hadden reeds twee emmers beslag klaar gezet. Van vijf tot negen heb ik staan bakken. Die mannen vreten als dijkers. Voorlopig kan ik geen pannekoek meer zien.

"En hij kan nog rijden ook!"

Uiteindelijk de befaamde WZZ-bingo. Voor een mooi bedrag aan prijzen werd er uitgereikt en aan het einde een jackpot. Dat er halverwege even óp of óver ons geschoten werd mocht de feestvreugde niet drukken.

Bij de Charlie zijn ze dat zo gewend, daar gaan ze even de loopgraven in en vervolgen daarna ongestoord het spel.

De jackpot ging naar iemand die slechts een enkel kaartje had weten te bemachtigen! En met een "bedankt WZZ" vertrokken allen weer naar hun eigen posten.

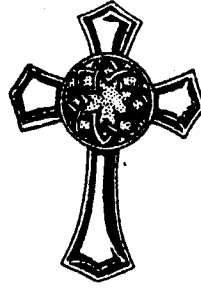
Sergeant Witteveen werd achtergelaten met de rommel doch hij had zoveel prijzen gewonnen dat hij geen reden tot klagen had. Wat mij betreft houdt de WZZ nog veel van zulke spel-en sportdagen ter verlichting van de geest.

Ik wil ook nog best een keertje mee, maar ik laat me in dat geval verband om de handen wikkelen zodat ze me niet weer achter de koekepan zetten.

Van mijn kant veel dank WZZ.

de Raadsman.

even stilstaan

Die verschrikkelijke "road on construction".

Wat een stof, wat een vuil; vooral wanneer je de wind van achteren hebt en dank zij de hobbels en de bobbel de chauffeur niet harder rijdt dan een paar kilometer per uur. Wanneer Kreeft mij dan eindelijk bij 7-19 heeft afgeleverd, loop ik het eerst naar de wasplaats om een beetje mens te worden. Maar mijn binnenpak blijft dan de hele verdere week vuil en vies.

Logisch dan ook, dat je in dit land zoveel mogelijk je handen wast en dat je probeert zo schoon mogelijk te zijn. Het gaat ten koste van je gezondheid, wanneer je het niet doet. De artsen van ons bataljon hebben er zelfs een voorschrift van gemaakt. Als deskundigen voelen zij zich verantwoordelijk voor dit stuk van ons leven hier, zoals anderen zich bezig houden met weer andere voorschriften over weer andere aspecten van dat leven. Je krijgt dan wel eens het probleem, dat door de vele voorschriften ons de moed een beetje gaat ontzinken en we alles maar voor lief nemen en eruit pikken, wat we voor onszelf nodig of nuttig achten.

Wat dat betreft hadden de tijdgenoten van Christus het wel iets makkelijker. Zoveel deskundigheid bestond er nog niet. Maar wat door de ervaring van eeuwen goed of nuttig was bevonden werd vastgelegd in het ene voorschriftenboek, dat de joden kenden: de Bijbel. Ook daar kun je vinden, dat je bijvoorbeeld voor het eten je handen moet wassen. Gewoon, omdat het ziekte voorkomt. Maar omdat er ook andere, heilige dingen in dat boek stonden en omdat de mensen in steden gingen wonen, waar de omgeving ietwat hygienischer was, werd dat wassen van lieverlee een religieus gebruik, waarvan men de zijn niet begreep. Dan zul je altijd mensen vinden, die zich daaraan storen: Hij si niet echt gelovig; hij wast zijn handen niet!

Christus maakt zich daar kwaad over en noemt deze schriftgeleerden en farizeeën huichelaars, die God eren met de lippen maar in hun hart ver van God staan. Vervolgens durft hij het kerkelijk voorschrift te relativieren. Maar hij stelt er meteen iets anders tegenover. "Weet je, wat de mens onrein maakt? Dat is, wat uit je binnenste komt, uit het hart. Boze gedachten, ontucht, diefstal, moord, echtbreuk, hebzucht, kwaadaardigheid, bedrog, losbandigheid, afgunst, godslastering, trots en lichtzinnigheid. Dat bedoelt de mens."

Ik denk, dat we het daar voorlopig wel mee kunne doen. Ik voel mezelf tenminste niet op al die punten brandschoon. Ik weet ook, dat het nu niet het eerste is, waar ik aan denk als ik 's morgens op sta; mezelf eens een beetje te veranderen op een van die punten uit dat waslijstje. Ik denk toch wel, dat het noodzakelijk is. Ik zou een van die mensen kunne worden, die God alleen met de lippen eert. Wanneer ik meen, dat ik goed katholiek ben, door met jullie 's zondags naar de kerk te gaan en verder niets, dan zou Christus ook mij een huichelaar noemen, een van die mensen, die Hem wel eert met de lippen, maar niet met het hart.

Ik las in het Evangelie van Marcus 7, 1-23

ADRESWIJZIGING KORPORAAL VAN PUTTEN

Hans is overgeplaatst naar het:

Militair Revalidatie-Centrum

Driebergsestraatweg 1

3941 ZV DOORN

Vergeten jullie hem niet?

incidenten

IN DUTCHBATT GEBIED

24 augustus

OPHIN; de DFF houdt het bevoorradingsvoertuig tegen dat naar OPHIN onderweg is, ondanks onderhandelingen mogen zij er niet door.

27 augustus

7.15A; de YP die van deze post onderweg is naar locatie 7.6 wordt onderweg tegengehouden door tien man DFF. Na een kwartier onderhandelen mogen zij verder en gaat de DFF terug naar hun eigen gebied.

7.20; na het gebeurde op deze post van 21 augustus worden er dagelijks enkele schoten door de DFF op deze post gelost met geweren en mitrailleurs zonder dat er tot nu toe enige schade is ontstaan.

In deze periode werden door de partijen vanaf 24 augustus 08.00 uur tot ongeveer 19.30 uur local time van de 26ste augustus circa 1300 artillerie/mortier/tankgranaten verschoten waarvan enkele in het gebied van de Senegalezen terechtkomen.

IN UNIFIL GEBIED

26 augustus

Fijibatt; "armed elements" vuren op de wacht van Tyre barracks. Er wordt terug geschoten. Geen schade.

UNIFIL; Na onderhandelingen wordt er een soort "staakt het vuren" geregeld met ingang van 04.00 uur. Dit wordt nageleefd tot 17.50 uur local time, wanneer door "armed elements" 18 granaten in zuidelijke richting worden gevuurd waarop de DFF met tankgranaten het vuur beantwoordt. Dit duurt tot 19.30 uur l.t.

IERS GEBIED; In de nacht van 26 op 27 augustus trekt een Israelische strijdmacht met een aantal tanks en pantservoertuigen het zuidelijke gedeelte van het Ierse gebied in. Na twee huizen te hebben opgeblazen gaan ze weer terug.

Op 22 augustus is een verkenningsgroep aangekomen uit Ghana die in de loop van september een deel van het UNIFIL gebied zal overnemen.

DE ENIGE ECHTE SCHILDWACHT VAN HET BATALJON

De korporaal Rob Schnezler op wacht voor HQ (NL) VN DET te Haris. Hij is ingedeeld bij het stafwachtpeloton van de ststcie. "We zitten met een onderbezetting en staan nog al eens op wacht. Bovendien bezetten we 's nachts een post in de wadi, zodat we nogal druk in de weer zijn, maar ik heb het in ieder geval uitstekend naar mijn zin", zegt hij.

BRIEF VAN BEREND

Goeie dag, volk

Gossie meine, ik begin nou onderhand een beetje de kelere in te krijgen volk. Ze hadden ons beloofd, dat we drie dagen per week post zouden krijgen en nou is 't al weken achter mekaar goed mis want Zondags is d'r nooit meer wat. Nou kunne de maten van't veldpostkantoor hier en in Holland d'r niks aan doen zeggen ze want 't komt wel met de pleen op Beirut aan maar as die te laat is en dat is ie nog al es dan werken de Libanezen niet meer. Nou doen ze dat vanzelf maar zelden as je 't mij vraagt maar wij zitten d'r maar mooi mee niet. Ik en Berendien, wij schrijven mekaar drie keer in de week en dan he je 'd ene keer niks en 'd andere keer dubbel. Dat is toch niks man. Die zakken snappen d'r geen moer van dat je hier zo'n beetje leeft op de post en dan moe je nagaan dat d'r ook jongens zijn die haast nooit post krijgen. Die hebben geen verkerings en rommelderij met 'd ouwe lui of zo en das muren opvliegen van ellende en narigheid. Ik wil 't wel eerlijk weten volk, ik zou d'r niet tegen kunnen, al dat gesodemierter hier en dan ook nog geen brief van Berendien en dan ook nog nooit eens lekker in 'n brief terug praten kunnen. Je moet toch ergens tegen aan kunnen praten met dingen die je een ander niet verteld, of hebben jullie dat niet nou ik wel. Nou kunnen we die jongens as we in September naar huis gaan wel een beetje helpen vanzelf en af en toe een brief sturen dan hebben die ook wat. Ze kunnen ook op 'n advertentie in de krant schrijven want daar staan ook wel vaak aanbiedingen in, maar dat lijkt mij ook niks want dan weet je ook niet wat je in huis haalt. Ze kunnen ja wel zo lelijk wezen as 'n donderbui ja. Nou is dat ook niet zo erg as 't hart maar goed is maar ja 't oog wil ook wat ja. En ze kunnen ook wel een ie ku hebben als d'r eigen schoenmaat en dan ben je ook klaar vanzelf. (Dat is niet van mijzelf die ie ku maar dat hoorde ik van één. 'k Hebt in 't stoere woordenboek opgezocht. As je 't niet begrijpt moe je dat ook doen). Maar das allemaal niks één uit de krant, de natuur moet jezelf bewonderen en niet van 'n foto die zien er altijd veel mooier uit as in werkelijkheid. Schoonheid moet je ontdekken volk en moedervlekjes ook. Maar met de post is 't niks, daar moeten ze wat aan doen. D'r zijn haren zat hier en die moeten 't regelen zo is 't toch. Nog een dikke drie weken jongens en ik ben d'r van af en heb ik geen brieven meer nodig maar de anderen die hier blijven wel en daarom nog 'n keer: ze moeten d'r wat aan doen of niet dan.

Hoi, Berend

